

TEZA:

Zamieszczona przez radcę prawnego w pozwie informacja o wszczętym przeciwko pozwanemu (skarżącemu) postępowaniu dyscyplinarnym w żaden sposób nie dyskredytowała skarżącego, była prawdziwa i co najistotniejsze powzięta w sposób legalny (powiadomienie przez właściwy organ).

Radca prawny nie popełnił jakiegokolwiek deliktu dyscyplinarnego. Wbrew twierdzeniom skarżącego, umorzenie dochodzenia przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych nie jest przejawem procesu inkwizycyjnego ale mieści się w granicach kompetencji organu prowadzącego dochodzenie.

WO-208/22

**POSTANOWIENIE
z dnia 16 marca 2023 r.**

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: S WSD Tomasz Jankowski
Sędziowie: S WSD Paweł Libertowski
S WSD Dariusz Smejda /sprawozdawca/

Protokolant: Piotr Ciepiński

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2023 r. na posiedzeniu

odwołania W.C. z dnia 14 lipca 2022 roku od postanowienia Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 12 czerwca 2022 roku, w sprawie sygn. akt GRD 3/2022 o umorzeniu dochodzenia, na podstawie

art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 i art. 70³ ustawy o radcach prawnych oraz na podstawie art. 62 ust.2 i art. 68 ust. 1 i ust.2 ustawy o radcach prawnych,

postanawia:

1. utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 12 czerwca 2022 r., sygn. akt GRD 3/2022 o umorzeniu dochodzenia w sprawie.
2. kosztami postępowania obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2022 r. Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie umorzył dochodzenie w sprawie z zawiadomienia skarżącego W. C. na działania radcy prawnego X.Y., (nr wpisu ...), będącego Wicedziekanem Rady OIRP, dotyczące tego, że w ramach świadczenia pomocy prawnej, jako pełnomocnik powoda - Skarbu Państwa - 22 Wojskowego Oddziału Gospodarczego w (...) , w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym, Wydziałem IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt IV P 329/21, przyczynił się do zaostrzenia konfliktu między stronami w ten sposób, że bez rzeczowej potrzeby zawarł w pozwie z dnia 12 października 2021 r. stwierdzenie, że przeciwko pozwanemu W.C., toczy się w sprawie objętej pozwem, postępowanie dyscyplinarne oraz w postępowaniu przed tym sądem przedłożył dokumenty przedstawiające tylko stanowisko reprezentowane przez powoda i nie przedłożył znanych mu dokumentów przedstawiających stanowisko pozwanego.

W odwołaniu z dnia 14 lipca 2022 r. Skarżący podniósł, iż w pisemnym uzasadnieniu postanowienia Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego - r.pr. A. K. *„ograniczyła się do "gloryfikacji" zachowania wymienionego radcy prawnego, pomijając podstawowe zasady wynikające z zakresu przepisów, względem których winna się kierować przy rozpoznawaniu sprawy z ramienia sprawowanej funkcji”*. Ponadto wskazał, iż dowiedział się, że Zastępczyni GRD zna radcę prawnego X.Y., co winno skutkować nie tylko poinformowaniem o powyższym skarżącego, ale i również jej wyłączeniem od rozpoznania sprawy. Zarzucił brak czynności merytorycznych w postępowaniu poza formalną decyzją o wszczęciu dochodzenia, brak przesłuchania Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych A. W., radcy prawnego X.Y.

oraz nieprzeprowadzenie dowodu z dokumentów, o które wzmiankował skarżący, celem transparentności prowadzonej sprawy. Zdaniem Skarżącego w postępowaniu Zastępcy GRD winien „*po pozyskaniu wzmiankowanych dokumentów oraz po przesłuchaniu powyższych osób, rozważyć czy nie należy z uwagi na rozbieżności, przeprowadzić konfrontacji w przedmiocie oceny ich zeznań i tak poddany gruntownej analizie materiał dowodowy w uwzględnieniu pozyskanych dokumentów poddać ocenie zgodnie z zasadami kpk*”.

W ocenie Skarżącego, postępowanie przed Zastępcą Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego nie wyjaśniło wszystkich aspektów sprawy. Skarżący nie zgodził się z umorzeniem dochodzenia w oparciu o dyspozycję art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i skierowanie sprawy do merytorycznego rozpoznania przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w przedmiocie wyjaśnienia wszystkich okoliczności zgodnie ze stanem faktycznym oraz zasadami prawdy materialnej.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zanim jednak Wyższy Sąd Dyscyplinarny przedstawi motywy jakimi kierował się uznając skargę Skarżącego za niezasadną, pragnie wskazać z jakich powodów jest właściwy do rozpoznania sprawy wywołanej tą skargą, a to z uwagi na treść art. 35 § 1 k.p.k. stosowany odpowiednio na mocy art. 74¹ pkt 1 k.p.k., zgodnie z którym sąd bada z urzędu swą właściwość, a w razie stwierdzenia swej niewłaściwości przekazuje sprawę właściwemu sądowi lub innemu organowi. Sprawę w I instancji rozpoznawał – po wyznaczeniu na mocy zarządzenia Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 25 marca 2022 r. (sygn. akt GRD 3/2022) – Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP r.pr. A.K. z OIRP (art. 67¹ ust. 1, ustawy o radcach prawnych). Wskutek wniesionego przez Skarżącego na wydane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego postanowienie o umorzeniu dochodzenia, jako rozstrzygnięcie kończące postępowanie w sprawie, „zażalenia” zwanego w ustawie o radcach prawnych odwołaniem, Główny Rzecznik Dyscyplinarny KIRP w Warszawie przekazał je według właściwości do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego powołując się na

przepis art. 62 ust. 2 ustawy o radcach prawnych (Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpatruje, jako sąd pierwszej instancji, sprawy dyscyplinarne członków Krajowej Rady Radców Prawnych i rad okręgowych izb radców prawnych. Odwołania od orzeczeń wydanych w tym trybie rozpatruje ten sam sąd w innym, pięcioosobowym składzie). Z uwagi na fakt, iż radca prawny X.Y. w chwili wyrokowania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny pozostaje Wicedziekanem Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w (...) uznać należy, iż właściwy do rozpoznania niniejszej sprawy pozostaje Wyższy Sąd Dyscyplinarny na zasadzie treści art. 62 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o radcach prawnych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przyjmując ustalenia poczynione w niniejszej sprawie przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie - stanowiące podstawę wydania zaskarżonego postanowienia, wskazane i opisane w jego uzasadnieniu - w zakresie stanu faktycznego sprawy, uznaje je za pełne, uzasadnione i jako takie przyjmuje je za własne. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, skarżone postanowienie jest prawidłowe i zasadne, a stanowisko skarżącego należy uznać jedynie za polemikę z takim rozstrzygnięciem. Nie zawiera bowiem ono żadnych nowych twierdzeń i dowodów na niezasadność wydania tego postanowienia, nie potwierdza też dotyczących go zarzutów merytorycznych i formalno-prawnych.

Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia. Niepopełnienie czynu albo brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia to stan braku tzw. faktycznej podstawy postępowania dyscyplinarnego.

W ocenie Sądu II instancji, szeroko i w pełni zebrany oraz prawidłowo rozważony materiał dowodowy, nie pozwala przyjąć, aby radca prawny X.Y., będący Wicedziekanem OIRP, popełnił jakikolwiek delikt dyscyplinarny. Wbrew twierdzeniom skarżącego, umorzenie dochodzenia przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP w Warszawie w oparciu o wskazany przepis nie jest przejawem procesu inkwizycyjnego, a mieści się w granicach kompetencji organu prowadzącego dochodzenie. Na tym etapie postępowania jest on bowiem władny, a nawet

zobowiązany - jeżeli zebrany materiał dowodowy za tym przemawia - umorzyć postępowanie w sprawie w oparciu właśnie o tę podstawę.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela także stanowisko Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, iż radca prawny X.Y. będąc pełnomocnikiem procesowym nie ma obowiązku wskazywać w pozwie przedprocesowego stanowiska pozwanego ani dowodów (dokumentów) na poparcie jego twierdzeń, jeśli nawet takowe zajął. To pozwany w toku postępowania, w momencie doręczenia mu tytułu egzekucyjnego – nakazu zapłaty- winien przedstawić dowody zwalczające roszczenie objęte pozwem, wskazać dowody co do konkretnych faktów, tym samym skorzystać z prawa do obrony swoich praw. Ponadto zdaniem WSD zamieszczona w pozwie informacja o wszczętym przeciwko pozwanemu (skarżącemu) postępowaniu dyscyplinarnym w żaden sposób go nie dyskredytowała, była prawdziwa i co najistotniejsze powzięta przez Klienta radcy prawnego w sposób legalny (powiadomienie przez właściwy organ).

Podobnie ma się sprawa z pozostałymi zarzutami skarżącego – przeprowadzenia postępowania dowodowego przez Zastępcę GRD w sposób nierzetelny, wybiórczy, czy wręcz kumoterski. W szczególności zarzut skarżącego o rzekomej znajomości prowadzącej postępowanie z radcą prawnym X.Y. i w związku z tym oczywisty skutek tegoż dochodzenia tzn. jego umorzenie - w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należy za całkowicie bezpodstawny. Sugestie skarżącego co do braku rzetelności Zastępcy GRD, jakiegoś układu, czy wypaczonej solidarności zawodowej członków samorządu radcowskiego, bez wskazania dowodów na poparcie takich twierdzeń uznać należy za wysoce niestosowne.

WSD zwraca także uwagę, iż skarżący powołuje się w odwołaniu („zażaleniu”) na pominięcie przez Zastępcę GRD w toku postępowania „*podstawowych zasad wynikających z zakresu przepisów*”, nie wskazując przy tym, które według niego konkretne przepisy czy zasady zostały pominięte – nie precyzuje jaki to miało wywołać skutek w subsumpcji materiału dowodowego. Odwołanie skarżącego nie zawiera wskazania, obrazy których przepisów prawa materialnego czy procesowego dopuścił się Zastępca GRD wydając zaskarżone postanowienie.

Opisane przez skarżącego w zawiadomieniu działania radcy prawnego X.Y. nie mogą skutecznie prowadzić do uruchomienia mechanizmu postawienia zarzutów

popęnienia deliktu dyscyplinarnego, bowiem ta sfera nie wpisuje się w katalog podstaw dyscyplinarnych, określonych w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Delikt dyscyplinarny radca prawny może bowiem popełnić tylko poprzez naruszenie prawa, zasad etyki lub godności zawodu bądź naruszenie swoich obowiązków zawodowych. Ewidentnie żadna z tych podstaw nie miała tu miejsca. W niniejszej sprawie zostały, w zakresie kierunków prowadzonego postępowania, przeprowadzone prawidłowe czynności, do których wykonania Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego jest zobowiązany przepisami art. 4 i art. 7 k.p.k. stosowanymi w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, jak i przepisami wynikającymi z uchwały Nr 98/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 września 2015 r. w sprawie działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych.

Zgodnie z § 14 tej uchwały, w dochodzeniu dyscyplinarnym, w celu ustalenia czy zostało popełnione przewinienie dyscyplinarne - Rzecznik zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania okoliczności wskazanych w zawiadomieniu, zaś w oparciu o jej art. § 15 ust. 6 Rzecznik wydaje postanowienie o umorzeniu dochodzenia po jego wszczęciu, jeżeli zebrany materiał dowodowy nie uzasadnia złożenia wniosku o ukaranie. Zaskarżone postanowienie zapadło z zachowaniem wyżej wskazanych przepisów. Kierując się przedstawionymi względami, Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP postanowił, jak na wstępie.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych orzekł zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 zdanie 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.